

ISSN 2305-574X

МОРАЛЬ

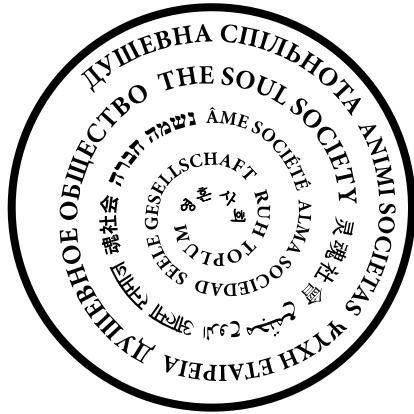
№ 2 (21)

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ

РІК ЕНЕРГІЇ 2015

(: я € :)

Релігійна громада сповідуючих
віру в найвищу цінність людини
«Українська Душевна спільнота»

Храм Божественного Одкровення:
www.temple.org.ua

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ
“МОРАЛЬ” (“MORAL”)

ISSN 2305-574X

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової
інформації серія КВ № 17122-5892 Р,
видане Міністерством юстиції
України 25.10.2010 р.

Підписано до друку 30.06.2015 р.
Випуск № 2 (21). Тираж 500 прим.
Розповсюджується безкоштовно.

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик,
буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26,
факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: ludstvo@gmail.com

Віруючим у найвищу цінність
людини журнал «Мораль»
надсилається безкоштовно.
Щоб отримати журнал, звертайтеся
до Хранителя віри Української
Душевної спільноти.

ЗМІСТ

Я є (2) Душа – це людина в
центрі буття (6) Серця (11)
Вирок народу (12) Обіднє (13)
Хлопчик, який молився за
Україну (14) Дух пустелі (15)
Погані новини (16) Перемога
над перемогою (16) Моя
незалежність (18) Гімн громадя-
нинові Всесвіту (20) Осел, але не
Буриданів (21) Вандер (22)
Смішна війна (23) NGC 6302 (25)
Сон (25) Контора, якою керує
Стець (26) Відірвіться від
землі... (28) "Айда в казарми!
Айда в неволю!" – Тарас
Шевченко (29) Діалог з борцем
проти корупції (31) Душевна
література на Одещині (35)
Душевна релігія (36) Душа і су-
часність (38) Євгеній Распопов.
Чому я стою на позиції іммора-
лізму? (43) Три причини оволоді-
ти душевною релігією (50)
Розширюється мережа інститу-
цій душевної релігії (51)

СЛОВО РЕДАКТОРА

Великодушні добродії читачі,
пропонуємо до Вашої уваги
ідеалістичну поезію, світоглядні
розвідки й інформацію про
книжки «Душевна релігія» та
«Душа і сучасність», недавно
представлені в Одесі. До речі,
восени ми представимо ці книги
на Форумі видавців у Львові.
Щиро Ваш, редактор журналу
«Мораль» Юрій Шеляженко.

(: я є :)

()((()))

я слово в дужках і за ними
є сенс у дужок вони рими
я крок
я дорога
я дію
є відповіді
є слово бога
є в кожній душі дар пророка

((()))

я зміна
я звичай
є притча
я знаю
я тихим
є сміхом
є множина
єдина

()

я суще
є гуща

((()))

я центр
я обійми
є світ мій
є сцена

((()))

я досвід
я вислів
я рух час
є радість
є приспів
є досить

OO(O)
я казка
є ласка
я сон
є резонний
я спомин
я сію
є мрії
є дім рим

O(OO)
я версій
є серце
я поруч
я щира
є віра
я треба
є тебе
є обруч

OO
ярію
є в ритмі
явлінні
єдинім

((OO))O
я сила
я долі
є дотик
я гори
є зорі
є сміло
я дика
є втіха

((OO)
я шепіт
я прагну
є здавна
яросна
є весна
є щебет

(O)OO
я вічно
я літо
є квіти
є ніч день
я осінь
є роси
я взимку
є тим хто

OOO
я схема
є певна
я гнозис
є базис
я вдала
є стала

O(O)
я суть
є присутність
я люди
я спільне
є вільне
є всюди

OOOO
явно
ємно
я йду
є вже тут
ясно
є сном
я змога
є бога

(O)(O)
я творчість
явлю
є ключ і
є точність
я згода
я обмін
є повним і
є нагорода

((()()))

я форма

я русло

я доказ

є фокус

я привід

є диво

є в дусі

є норма

()(())()

я символ

є діло

я фаза

я згусток

є пустка

є пастка

я фраза

є пазли

((()))()

я добре

я зле

є край злет

є подоба

я знак

єдинак

((())())

я влучно

я дзвінко

я ширша

є щирість

є вчинки

я виклик

є стиглий

є учнем

((())())

я вчитель

я совість

є душі готові

я буду

є чудо

я даність

єдність

є час все створити

((((()))
я віра
я вірність
я власність
я все
є лице
є чесність
є гідність
є міра

((((()))
як-небудь
яскраво
я знаю
єства і
є правда
є небо
я дійсність
є чиста

ДУША – ЦЕ ЛЮДИНА В ЦЕНТРІ БУТТЯ

(())
Душа – це все, і ніщо – душа.
Одне єдине ціле втішає.
Треба вигадати душу, щоб зрозуміти.
Треба в душу повірити, щоб відчути.
Уяви себе всім, що було, є, не є і буде.
Коло себе й навколо душа розквітне.

((((()))
Вірою в себе одушевлені люди, час і простір.
Вірність собі дає силу душі ширшати.
Володіючи собою, душа освоєє досконалість.
Над собою росте і росте далі
Щоб добро в усьому знайти та збільшити,
Із нічого створити всесвіт людяності,
Написати закон безмежного самоствердження
З чистого аркуша самозречення.

((()())

Бо душа – чиста свідомість і чиста дійсність,
Згода думок і висновків, вчинків і наслідків,
Згода творця з творінням, як із собою,
Внутрішній діалог людини з Богом,
Ідеалом людини, гармонії паростків
У душі, що сама себе створила
І продовжує творити добре діло
Без гріха творця, без жадання незмінності,

()()()()

Без ілюзій довершеності, зупинки на досягнутому,
Без гордині протиставлення свого чужому.
Коли око за око, сліпі йдуть на м'ясо.
Великодушні добродії побачать щастя.
Всеохопна людяність – добро душевне.
Гріх, бездушне зло, людину принижує.
Страх, неправда, насильство душі не гідні.
Примхи, жадібність, прив'язаність – злі тіні,

((()())

Світлом душевності відкинуті.
Твердою рукою описую коло,
Досконале всередині, досконале навколо.
Одушевлюю себе і світ, не вагаючись.
Коло німбом в повітрі коливається
І зникає, як символ чистого аркуша,
Яким є весь світ, моя душа.
Тілом ми всюдисущі, волею всемогутні,

((()())

Вічні долею, багатоликі і цілісні люди,
І свідомо всевідучі та пізнавані,
Єдинодушні, самодостатні в одинацтві,
У душевній згоді я є ми самобутні.
Я – це все, я, не я, ти, не ти, ми, не ми.
Одушевлюю згодою нескінченне.
Відмежовую межі. Обмеженість щезне.
Ідеальні задуми є реальними,

(((((

Бо реальність – ідея, душею створена.
Творчий розвиток душі буття рухає,
Ідеалізує дійсне, одушевлює,
Ідеальне здійснює доброю волею,
Ідеалізує ідеальне, досконалість поновлює.
Душа, граючись ідеями, шириться межею,
Всі чесноти втілює, всі гріхи спокутує.
Не шукає винних, всім несе спасіння вона.

((00)0

Покоряється правді й любов полюбляє,
Покладе край крайнощам, осередок середнього,
З усім згодна, включаючи заперечення.
Як незгода з незгодою узгоджується,
Так безсмертна душа щомиті народжується,
І живу нескінченність собою являє,
Зібраний в душевній концентрації
Досконалий початок самоорганізації.

((00)

Кожну мить помирає бездушна омана,
Над душею зверхня самовбивчо,
Поневолена злом, поневолює інших
І безумцям здається вищою силою,
Поки не розвіється, поки не розсиплеться,
Сміючись над містичними почуттями.

((00(0)

Чудотворною силою віри душа
Війни, лихо і біль перетворить на жарт,
Принесе всім прозріння у щирій проповіді,
Людство всесвіту спільно щастя створить,
Об'єднає людей у душевній спільноті,
Благословить одкровенням хранителя віри
У найвищу цінність людини, релігії
Безграничної людяності та досконалості.

О(ОО)

У людській душі джерело всіх цінностей.
Міра цінності дорівнює мірі людяності.
Що душі корисно, те міняє світ чудесно.
Дзвін монет-фантазій зі скарбниць свободи
Авансує щастя, кредитує згоду.
Хоч мільйон спокус, для натовпу золотом карбованих,
Є дешевшим за одне дотримане душею слово.
Людяність, душевність означає чесність.

()

Помолися, подумки чесно сповідуйся –
Стане Богом душа, творчу силу дасть.

(())

Істинна релігія – душа, мною створена,
Досвід мій – наука одноосібності,
Моя совість – моральні цінності,
Моя доля – це всесвітня історія,
Щедрість, лагідність – моя етика,
Незвичайність – моя естетика.
Я політику відкритої душі обираю,
Я будую економіку самодіяльності.

((()))

У душі вся влада наді мною,
Моя влада – моя добра воля,
За гріхи я суджу себе і караю,
Єдність бажаного й можливого – моє право,
Богом дане, природою дозволене.
Мій закон – традиція бути собою.

О(())

Беззаконня в собі називаю дияволом,
Викорінюю зло, щоб гріхів не потребувало.
Береже Бог душу, а диявол відбирає,
Держить силою у демонській державі,
До нестями, до безумства розважає,
Гнів підбурює, бере в бісівську армію,

Труд краде, неволею стає робота...
Та душа диявола прогонить!

(())
Вірою, знаннями самостійними
Всі проблеми подолає, самоучка,
Перескочить перешкоди штучні.
Сатана боїться вільної людини,

(())
І під виглядом любові та освіти
Душу на шматочки змушує розбити.
Потім рекламує послуги психолога:
Склею душу вам за плату додаткову...

((()))
Нескінченно буде клеїти нещасну,
Зіжме в кулаку життя людське.
Чи заманить в церкву «рабів Божих»,
Одурманить ладаном і заворожить,
Щоб віддали душу церкві для «спасіння».
Покладе в музеї віри на вітрині...
Запорошене блаженство. Пропуск по білетах.
«Святе» рабство в сатани у божій масці.

(())
Та душа собою оволодіває,
Стає Богом, з сатани маску зриває.
Згине демон, совістю людською вигнаний,
Вже не поглузує, що, мовляв, слабка людина.
Скінчиться брехня у «надлюдській» виставі,
І душа всміхнеться першою й останньою,

((()))
Світлом посмішки в усі часи й місця проникне.
Чесно римуватиме фантазії
Істиною в скобочній нотації.
Так з торкання душ народжується згода.
Так краса душі, поета голос

Чудо-словом творить душу-Логос.
Кожна з душ – пророк, кожна душа – спільнота,
Віри в себе проповідник і хранитель.

0((0))

Тож не здай, душа, на догоду містиці
Власний дух свободи, суверенітет особистості.
І сліпою пристрастю ні до чого не прив'язуйся,
Страх поборуй, чуже освоюй, в дар відчуджуй своє,
Відмовляйся від жадібності, зайвим нехтуй,
Економ, медитуй, мрій, акумулюй енергію,
Розумій, співпрацюй, твори, генеруй енергію,
Розвивайся, душа моя, енергійно рухайся до щастя!

(0)0

Скажеш, душі не існує? Вірю, звучить душевно.
Душі узгоджуються і в скепсисі, і у вірі в святині.
Кажеш, є щось більше за душу? То тінь твоєї гордині
Чи твоя душа, самозреченням одушевлена.
Всі спільноти, все людство мій мають сенс, я одна душа,
У бутті й небутті – найдосконаліша.

СЕРЦЯ

Сталеві серця, гіркотою налиті,
П'ють кров, щоб хміліти, п'ють кров, щоб любити,
Від сірого неба чекають ненастя,
Протопчуть в болоті стежинки до щастя,
Сьогодні вже справжні, вчорашні протези,
Сталеві серця на сталевих колесах
По колії мчать до вогненної квітки,
Готові до переплавки й до болю,
Щоб вмерти і влитися в форми героїв,
В утробі у догми, у нутрощах домни
По краплі вливатися в море, додому.
Залізні сльозинки у вічності діти.
Дощами розтопленого металу
Таврують всю землю краплями сталі.

Кипітимуть ріки, розколуться скелі
І сонце зникне у чорному димі,
Світитиме промінь один-єдиний,
Стежина вгору, світлом застелена.
Гострий! Як правда, очі коле!
Страшно, куди веде та стежка...
Бажання злетіти ледве-ледве...
Володій собою! Прямуй до неба!
Вірність собі надихає безмежно.
У вірі в себе знайдеш волю.
В небеснім болоті відкриєш острів
І з башти мрій у фортеці згоди
Ти висловиш задум, що змінить болото.
Трава лоскотатиме ноги босі.
Візьми цей всесвіт й займися щастям,
Людино, живе серце буття.

○○○(○○)○(○)((○))(○○)

ВИРОК НАРОДУ

Вам набридло правосуддя?
Помсту ворогам гальмує?
Скиньте суддів копняками,
Замість них мене призначте.
Залишатимусь глухим я
До ворожих аргументів.
Підпишу розстрільний вирок
Всім, на кого ви донесли.
І приносьте хоч мільйони,
Я свій вирок не зміню вже:
Згинуть ваші воріженьки,
Смерть і вам за беззаконня.
Потім сам піду під розстріл
За неправосудне скотство.

ОБІДНЄ

Київ, Печерський район. У черзі до державних реєстраторів доводиться стояти годинами. Також довжелезні черги в багатьох відділеннях Ощадбанку.

Я стояв у черзі до пащі молоха.
Я був крихтою на кам'яному підборідді.
Дивним чином мене не склювали голуби
І не здуло додолу холодним вітром.

У меню для молоха я був семидесятим.
Переді мною він мав зжерти жінку в окулярах,
Адвоката з барсеткою, діда вусатого
І директора меню, бабусю-куховарку.

Поки молох поволі жував громадськість,
Я читав новини та складав вірші.
У сусідку по черзі встиг закохатися —
Як зав'язнемо в зубах, тоді освідчуся.

Люди лізли до пащі з довідками про добрий смак,
Всі серйозні, мовчазні та глибоко мотивовані.
Знали місце й порядок в своїх рядах
І були адекватні, зберігали спокій.

Молох мружився повіками загатованих вікон.
Зуби-двері поскрипували, кусаючи жертву,
І в утробі смрадній гикав принтер.
Люди — шлак. Молох любить папери жертви.

От він нехтує недоїдками, злими й голодними,
Натовп виплюнув на обідню перерву
І, наситившись духом і буквою закону,
Молох пащу закриває, спить, як мертвий.

Йому сняться схеми, легальні побори,
Солоденькі інвестиції, кредитні лінії;
Він літає у хмарах бюрократичної реформи
З повним пузом корупції і тяганини.

ХЛОПЧИК, ЯКИЙ МОЛИВСЯ ЗА УКРАЇНУ

За сином президента Порошенка, що знепритомнів від задухи на молебні за Україну, до такого ж стану доводять тисячі українських дітей. У Львівській області після молитви забрали в лікарню 26 школярів.

Наодинці хлопчик помолився за Вкраїну.
У царину віри й спокою поринув.
Селфі молитовне у фейсбук кидає.
Дівчина призначила зустріч на Майдані.
З дівчиною хлопчик зустрівся і молився,
А за поцілунок з "Беркутом" побився.
Втрюх вони молились з адвокатом на побаченні,
Патріотів зняло й показало телебачення.
Друзі їх з молитвою тюрми штурмували
І від кулі снайпера на Майдані впали.
Хлопчик став героєм, він на волю йде і молиться.
За ним натовп тягнеться від центру до околиці.
Хрестить люд герой наш обома руками,
Падають інфарктники, невірних б'ють ногами.
На війну героя місто проводжало.
Як мільйон молився, сотню затоптали.
В бойовому хрещенні вмер під вогнем противника.
До святих причислений. Іконка за полтинник.
Діти в школах моляться на портрет героя,
Йдуть і побратими в клас молитись строем.
У класі пахне ладаном, відрижкою, портками,
А із дітьми молитися наказано й батькам.
Влізають на молитву товстопузі делегації
В начальницьких костюмах й рсях всіх деномінацій.
Люд сліпить та штовхає оператор із софітом.
І моляться, і пріють у задусі бідні діти.
Дорослі із малечею дуріють, непритомніють,
Їх тягнуть санітари, щоб прочухались, додому.
В пустому класі хлопчик на іконі наодинці
Задумався. Не молиться. Зпідлоба мовчки дивиться.

ДУХ ПУСТЕЛІ

Цей вірш зі скорботою присвячується пам'яті жертв вірменської різанини.

Сто років тому заради створення однієї сильної нації було несправедливо звинувачено у зраді та винищено цілий народ, який до того мобілізували і кидали на смерть по обидва боки фронтів світової війни.

Пам'ятаймо: звільнитися від атмосфери ненависті, що породжує війни та геноциди — це священний обов'язок кожної людини і всього людства.

Вітер змін заблукав у вуличних ямах
І зухвало свистить, сипле в очі пісок.
Дух пустелі закохує нас міражами,
Гріє душу та лагідно кидає в топку.

Очі вже скляні, серця злились у розплаві,
Кремній мозку рубають на мікросхеми.
У мережах обчислюють жертви криваві.
Під напругою гніву плата системна.

Свій-чужий, все бінарним кодом шифрується,
В нас нормальне військо адекватних роботів.
Антивірусний сканер лікує людяність,
Видаляє мрії, оцифровує спогади.

То чужі іншомовним різали горло,
Іновірців тиранили і вбивали,
Непокірних морили на смерть голодом,
Вільнодумців в могилу депортували.

Так, ми кров переливаємо з пустого в порожнє...
Справді, наша земля кров'ю залита...
Ми ж свої! Ми очистимось і переможемо!
Із чужими не смійте нас порівнювати!..

ПОГАНІ НОВИНИ

Новини виходять, як злодій з мороку.
Новини, як кат, відтинають голову.
Наляканий люд зазирає в новини,
Як до невивченого білету на іспиті.
Прогнози нікчемні висмоктують відповіді.
В чорнім квадраті подій картина.
Забрав шпори екзаменатор суворий,
Під партою підручник з іншого предмета.
Ньюзмейкери знущаються, студія сміється,
Ведучий підкрадається та фейками плюється.
Немає інтернету і скінчивсь заряд планшета.
Новини йдуть війною, над тобою взяли гору.
Новини, як бактерії в бруді, розмножуються.
І руки не помиєш, прилипли до миші,
І очі не промиєш, прилипли до стрічки.
Кулемет тріщить петардами, дешевими, як гроші —
Гріш ціна тим грошам, поробленим на плату за смерть.
Гріх минай, не зважай, що собачі новини брешуть.
O(O)((O))(O)O

ПЕРЕМОГА НАД ПЕРЕМОГОЮ

Я не пам'ятаю перемоги,
А війну безглузду пам'ятаю.
Брехунів зухвалі монологи.
Ненависть без права і без краю.

Пам'ятаю, як горіли села.
Танки їхали по трупах.
Кровожерливі веселощі
В скронях жадібністю гупали.

Я не пам'ятаю слави.
Щось і подвиг не пригадую.
Клич у бій звучав лукаво,
Героїзм був напівправдою.

Пам'ятаю, як у школі
Вчили генетичні коди.
Вчили, чоловік – це воїн.
Вчили, наче жінка – здобич.

Вчилися слухатися старших
І не слухатися совісті,
Всім разом ходити маршем
І топтати все, що хочеться.

Пам'ятаю вовчі зграї,
Що з собаками погризлися.
З рідним воєм проти лаю
Влаштували травлю гідності.

Краплі сліз в хмільному океані,
Що стріляли градом в спину.
Мед і бруд, дощі криваві.
Плач небесних крокодилів.

Курс історії для вбивці.
Меч, не мир в законі божому.
Смерть з усіх екранів дивиться.
Душу й тіло їй положимо,

Бо війна – поразка кожного.
І вона триває вічно,
Поки пам'ять переможених
Перемогою скалічена.

Я не пам'ятаю перемогу.
Тільки мертвих й тих, хто мучився.
Пам'ятаю, люди мають змогу
У війні не брати участі.

МОЯ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Здіймайте прапор на флагшток...
Зберіть почесну варту...
А я візьму старий листок,
Цей пожовтілий аркуш.

Пишайтеся: по ваш бік стяг...
Він свідчить, з ким ти, хто ти...
Над папірцем згадаю, як
Був змалку патріотом.

З землі я прапор піднімав,
Розтоптаний в калюжі.
Від злих дорослих рятував,
Ніс і пишався дуже.

“Навіщо лаєтесь?” – питаю,
Бо лайкам я не вірив.
Чому кидалися, не знав,
На інших, наче звірі.

“Будь пильним!” – вчили сопляка
Бійці й пропагандисти.
Назло, сказали, ворогам
Склади свій чорний список!

Візьми-но, друже, папірця.
Пиши, кому не жити.
Виплескуй ненависть і страх.
Чужих клянися вбити.

Чіпляй свій прапор на деревко,
Врочисто йди в бій дикий.
І бий деревком, як тим кийком!
Шмагай нахабні пики!

Як переможеш, прапор даш
Під ніс чужинцям клятим.
Хай поцілують прапор наш
Чи вдаляться, як кляпом.

А як впаде, то не біда.
Готуйся йти на жертви.
Наш прапор скорена орда
Із гряззю буде жерти!

Не ми почали цю війну!
Вони за все заплатять!
Я себе майже обманув
І зваживсь убивати...

Та смертний вирок – от біда! –
Не склав. Не розізлився!..
Я ворогів не пригадав.
Залишивсь аркуш чистий.

Якщо би навіть сатана
Світ прапором душив би,
Його фальшиві імена
Вписати не посмів би.

Бо не здурів, бо не боявсь,
Знав: злоба кров націдить
І ляпнеться моїм ім'ям
Серед імен бісівських.

Тому не в мішанині тіл,
Кісток і прапорів я.
Тому я в пеклі не горів
І цей листок зберіг я.

Між вами прапор, як межа.
Я зі всіма безмежність.
Мій аркуш, чистий, як душа –
І кредо, й незалежність.

ГІМН ГРОМАДЯНИНОВІ ВСЕСВІТУ

Людино вільна і прекрасна,
Ти над суспільствами й для них,
Ти – сонце мислі в день ненасний,
Що сяє серед доль складних.

Твоя мета – цей світ пізнати,
Твій путь у хмарах десь зника.
Хоч часу маєш небагато,
Та б'є натхнення ключ в віка.

Ніхто не вирішить за тебе,
Навіщо жити, що робить,
Нема бо господа на небі,
А поряд брешуть кожну мить.

Ти, зрячий син буття сліпого,
У розвитку не маєш меж,
Якщо не спинить випадково
Тебе негідник, зрячий теж.

Тому – вперед! Борись і прагни
Творить високе понад все!
Якщо в багно зневіри тягне,
Шукай надії озерце!

Пліч-о-пліч з одnodумцем вірним
Будуй майбутнього штрихи,
Хоч згоджуйся, та непокірно,
Єднай усі людські шляхи.

І зустріч в космоса глибинах
Людей з віддалених світів
Осяє Розум, як єдине
Святе по розуму братів.

Мрійте! Ідея, наче промінь дивний,
Проріже темряву пустель.
Ви – частка променя, що рівна серед рівних.

ОСЕЛ, АЛЕ НЕ БУРИДАНІВ

На роздоріжжі двох шляхів –
Путі вперед й путі легкого –
Одного лютого старого
Я ненароком раз зустрів.

Плювався він туди й сюди,
Створив калюжі дві чималі –
Не розбереш, куди йти далі,
Щоб те болото обійти.

Крізь смерчі диму сигарет
І сморід випарів сивухи
Я, ледь не мліючи з ядухи,
Шукав очима шлях вперед.

Знайшов! До нього йду мерщій;
Стою і бачу, як насили
Той дідуган осточортілий
Стає собі на шлях легкий.

Спостерігаю... Йдуть години
І червоніє горизонт...
По колу ходить, мастодонт,
І ледве дише, старовинний.

"Здоров був, синку! Ти вже тут?.." –
Іде повільно, шкутильгає,
На роздоріжжі застигає,
Загнаний вибором у кут.

– Дивись, дитя, яке життя складне...
Занадто роздоріж багато!
– Якщо по колу мандрувати...
А справді ось воно, одне...

Волає дід несамовито:
"Брехня, я бачу по зірках!.." –
На сонце очі підійма
Підсліпувато та незграбно...
"Негіднику, не зазіхай нахабно
На мій національний шлях!"

– Підіть зі мною! Треба так!
Помолодієте, дідусю!
– Не вчи мене! У предків вчуся!

Шумів там тишком очерет,
Затьохкав соловейко соло,
І вбило діда те останнє коло,
Хоч він вважав, що йде вперед...

Я часто потім згадував оту
Мерзенну пастку, гідну Буридана.
"А може, я осел?" – боліла думка-рана –
"Й по колу, тільки ширшому, іду?.."

Не знаю... Шляхом нескінченним
Крокую вже без роздоріж давно.
І зрозуміть мені було дано,
Хто був тим дідусем стражденним.

На роздоріжжі двох шляхів,
Путі вперед й путі легкого,
Я краплю людства, свій народ, зустрів.

ВАНДЕР

Приліпку загорнувши в денник,
Іду потрафити пташкам.
Юж наді мною слічне небо
У ондульованих хмарках.
Не в клубі, у своїй хавірі
Я в загумінку міста лева
І той кашкіт із калапітри

Метає вітер між дерева.
У калабанях тонуть мешти.
Маланку хочу, решта фікція.
Скажу їй (йой, кобіто, де ж ти?):
"Своя говірка – файна миція!"
Йду повз мішмаш і карамболі,
Минаю кнайпи і касарні,
Мигаю, весь квасний, від болі,
Від не зреванжених захцянок.
Я б вірші шац деклярував, але
Мій спацер перетнула зграйка.
Партійний здохлик бздуру клапає,
В ульотках збуй і заливайко.
Фунясті рила плюскають опінію,
Що всі за ними мають волочитисі
Й плекати гонорово мову рідну,
Аби була чистіша від сльози.

СМІШНА ВІЙНА

Казок чимало про війну
І героїзм убивць.
Хоч ви не чули ще одну:
Як сміх війну спинив.

Ти уяви, відчуй, поглянь,
Коли в часи ті слухні
Була єдиною земля,
Було все людство дружнім.

Та світ біда не омине,
Знайде безумні сили.
Друг Над із подругою Не
Всю землю поділили.

Уклали мирний пакт: мовляв,
Сваритися не будемо;
Там Надземля, тут Неземля,
Є нелюди й надлюди.

Не, Над владиками стають.
Віддай їм дань покори.
Преси у них, невільний люд,
Те, що віддав їм вчора.

На кольорових папірцях,
На мідяках блискучих
Надрукували обіцянь,
Пороздавали кучу.

Береш і дякуєш – ти свій.
Хто не купився – ворог.
Надлюди людям б'ють писки
І в нелюдів терор.

Свої відчули щось не те
У оргіях кривавих.
Чи Не порядок наведе?
Чи Над усіх знеславить?

Свої людьми ставали знов
Від праведних думок.
І Над на Не пішов війною.
Крикнув: «З нами Бог!».

Свої забули людяне,
Зібралися злим натовпом.
Мільйони вірно служать Не,
Мільйони служать Над.

Ідуть два війська на війну...
Одна душа у полі
Всім мріє розум повернути,
Щоб раділи волі!

Її вже взяли на приціл
Надбанда і небанда...
Душевний жарт всіх розсмішив:
«Війна – це н а д н е п р а в д а !».

Від сміху небосхил хитавсь.
Владики повтікали.
Люд знов дружив, люд знов братавсь,
Солодкі дні настали.

Казок чимало про війну
І героїзм убивць.
А Бог нам дав лише одну.
В ній сміх війну спинив.

NGC 6302

У затишку космічному
Годинник час відлічує.
Світила в ньому сиплються
Із вічності до вічності.
Летить метелик, світиться,
У нескінченність кличе...
Зловлю, переверну,
Продовжу радість сну.

СОН

З добрим ранком прокидаюсь,
Сон приємний пригадаю.
А наснилося тепер,
Наче я вже мільярдер.
Тільки не в підвалах злато,
Не земля моє багатство,
Не раби, не бодігарди...
Маю добрих мрій мільярди!
Дзвінко сонця копійчину
У фонтан світанку кину.
Для щедрот та інвестицій
Всім відкрию мрій скарбницю!

КОНТОРА, ЯКОЮ КЕРУЄ СТЕЦЬ

Оце перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

А от і концепція інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Тиха гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Маємо і стратегічний контент:
Єдина країна, один президент.
Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

А от кишенькова експертна рада,
Яка проміняла права й демократію
На цензора і стратегічний контент:
Єдина країна, один президент.
Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

А от і громадськість наївна, приручена,
Одноголосна і єдинодушна
Із кишеньково-експертною радою,
Котра здала і права, й демократію
Цензорам. В них стратегічний контент –
Єдина країна, один президент.
Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Є якась Дуня Міятович,
Що скиглить на захист свободи слова.
Не згодна із нею громадськість приручена,
Одноголосна і єдинодушна
Із кишеньково-експертною радою,
Котра здала і права, й демократію
Цензорам. В них стратегічний контент –
Єдина країна, один президент.
Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Ще Шеляженко, правдошукач,
Проти цензури – і все, хоч ти плач! –
Разом з пацифісткою Міятович,
Що скиглить на захист свободи слова.
Не згодна із ними громадськість приручена,
Одноголосна і єдинодушна
Із кишеньково-експертною радою,
Котра здала і права, й демократію
Цензорам. В них стратегічний контент –
Єдина країна, один президент.

Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Знай, на капець дав ТИ мовчазну згоду!
Бо без твоєї підтримки, народе,
Один Шеляженко, правдошукач,
Проти цензури – і все, хоч ти плач! –
Разом з пацифісткою Міятович,
Що скиглить на захист свободи слова.
Не згодна із ними громадськість приручена,
Одноголосна і єдинодушна
Із кишеньково-експертною радою,
Котра здала і права, й демократію
Цензорам. В них стратегічний контент –
Єдина країна, один президент.
Така от гармонія в медіях рулить
Тих, хто помовчував й кого заткнули
Згідно з концепцією інформбезпеки,
Щоби не звали зрадою й фейком
Той перемогою званий капець
В конторі, якою керує Стець.

Бо поки існує в країні МінСтець,
Правам і здоровому глузду – капець!

о о о

Відірвіться від землі,
Там думки залиште злі.
В небі власної уяви
Сонце волі запалить!

Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

АЙДА В КАЗАРМИ! АЙДА В НЕВОЛЮ! (ТАРАС ШЕВЧЕНКО)

На радіо провели марафон «Шевченко мобілізує!». Знаменитості читали вірші та кликали воювати.

Але творчість Шевченка не вичерпується гаслом "Борітеся, поборете" і мобілізує передусім... пацифістів.

Коли В'ячеслав Кириленко почав свою коротку, але вже одіозну кар'єру міністра-хунвейбіна з блога "Зброя культури", всім стало ясно, що культурна революція в Україні неминуча. Я відреагував епіграмою:

Культура не зброя. Митці вам не банда.
Затямте це, другий міністр пропаганди.
Ваш дух бойовий убиває народи.
Культура дух миру і згоди відродить.

Дуже швидко виявилось, що міністру культури заважає вести війну на внутрішніх та зовнішніх фронтах, що б ви думали?.. Правильно, мирна українська культура.

Найжахливіші десять років свого життя Кобзар відбував покарання у ненависній солдатчині, в заслання за сатиричну критику московського царя. Важко знайти у світовій літературі більш переконливе та гнівне викриття примусової військової повинності, як у його поезії. Але в нашій, нібито, "оновленій" Українській державі хтось, напевне, хворий на голову прийняв рішення вдруге (посмертно) застригти у москалі нашого пацифіста Тараса Шевченка. У москалі, бо Шевченко називав москалями не руських, а насильно мобілізованих солдатів.

Вдова осталась не сама,
А з сином парубком; жениги
Його збирались восени.
Аж гульк! Од матушки-цариці,
Таки із самої столиці,
Прийшов указ лоби голить.
Се в перший раз такий указ
Прийшов з Московщини до нас.

Бо на Україні в нас, бувало,
У козаки охочі йшли,
А в пікінери вербовали,
Та теж охочих. На селі
Зобралася громада радить,
Кого голить у москалі.
Порадили громадою
Та скурвого сина,
Вдовиченка ледащицю,
Забили в скрипицю
Та й повезли до прийому.
Он яке твориться
На сім світі! Яка правда
У людей, мій сину.
Така й досі, я думаю,
В нас на Україні.
Та другої і не буде
В невольниках людях.

Хочу наголосити, що я як пацифіст проти воєн, але вважаю, що професійні військові можуть воювати між собою. Поки не чіпають мирного населення. Така вже в них професія.

Непрофесійна армія – це орда. Орда – це не наша мирна Україна. Ті, хто зараз розпалюють війну та женуть народ на смерть в АТО, є самопроголошеними і явними ворогами нашої мирної України, які перетворюють її за російським зразком на малоросійську орду москалів.

Ви скажете, що козаки – не москалі. Правильно. А чому? Вище в уривку з поеми "Москалева криниця" Шевченко пояснює: "Бо на Україні в нас, бувало, у козаки охочі йшли, а в пікінери вербовали, та теж охочих". А в москалі людей не вербують, не укладають з ними контракт про військову службу. Їх силою змушує ставати москалями та шляхта, яка має народ за бидло та невільників.

Козаки були професійною армією. Вони добровільно зробили війну своєю професією.

Будь-яка держава — це просто велика охоронна фірма. Всі вони починають державницький бізнес з розбійництва. Лідери цього бізнесу стають захисниками мирного населення від собі подібних, а лузери-рекетири продовжують мобілізувати мирне населення на свої

бандитські війни. І зрештою їх знищує накручений ними самими натовп. Бо безчестя ніколи не залишається безкарним, а примушувати мирних людей воювати — це крайній ступінь безчестя для військового.

ДІАЛОГ З БОРЦЕМ ПРОТИ КОРУПЦІЇ

Facebook, мій приват, 19 квітня 2015 року.

Борис. Юра, треба грамотний журналіст.

Юрій. Тема?

Борис. Шановний пане Юрію! Потрібно створити професійний анонс антикорупційного проекту. Дякуємо.

Юрій. Хочу уточнити, скільки платите і на якого корупціонера показувати пальцем.

Борис. Дякую. Не платимо нічого, а тільки запрошуємо в партнерство. Пальцями не показуємо, бо це безкультурно.

Юрій. Ясно. Що ж, боротьба з корупцією – мета благородна. Корупцією є нехтування цінностями заради примх. Корупція руйнує людську віру в себе і робить людину залежною від чогось чи когось.

Найбільш поширені види корупції – агресія, жадібність, страх, прив'язаність. Всім цим арсеналом олігархи узалежнюють людину від своїх корпорацій, серед яких домінуючими є нації – охоронні фірми з давньою історією і корпоративною культурою, що володіють певними територіями. Нація є сучасною феодальною вотчиною: вона виготовляє гроші, що символізують своїх людей на своїй землі, і олігархи володіють цими грошима через банки. Соціал-демократична квазірелігія, тобто поклоніння ідолу натовпу, дозволяє олігархам зняти з себе велику частину відповідальності за людей і землю, користуючись міфом про те, що народ є Богом і він сам є владою собі. Насправді суспільну думку формують жерці (менеджмент) олігархії – журналісти, соціологи, політики, чиновники, політологи, зірки, інтелектуальні та моральні авторитети, психологи, тощо – і вони ж, а не олігархи, платять ганьбою, а іноді й кров'ю у тих випадках, коли їх невігластво, грубість та прямолінійність спричиняє до тимчасової десакралізації народу.

Єдиним способом подолання корупції є розвиток релігії, не прив'язаної ані до землі, ані до натовпу – релігійної віри в найвищу цінність людини. Ідея зрозуміла?

Борис. Зрозуміло. Подолання корупції тісно пов'язане зі

зростом культури, невід'ємною, органічною частиною якої є релігія, в сукупності з науковими досягненнями, новітньою технікою та технологіями.

Юрій. У певному розумінні, так. Але олігархічна культура та олігархічні релігії тільки сприяють поширенню корупції, корумпують людей. “Від причастя відлучає Філарет за хабарі. Гріх хабарництва прощає лиш конверт на олтарі”.

Олігархічні технології корумпують людину, прив'язуючи людину до грошей через благодійність та оплату праці. Гроші є не більш ніж чесне слово, і кожна людина, а не тільки держава, може продукувати скільки завгодно цих чесних слів. Але, звісно, ви повинні бути відкриті до спілкування і тримати своє слово, щоб ваше чесне слово дорого коштувало.

Можна користуватися чесним словом олігархів, посилюючи тим часом своє чесне слово, але не треба давати себе корумпувати, прив'язуватися до олігархічних вотчин. Таких, наприклад, як фейсбук, це вотчина Цукерберга. У нього транснаціональна вотчина, капітал у кожній державі, тобто, він є співвласником кожної держави.

Соціальний капітал накопичується через благодійність, безкоштовні послуги, але вимоги щодо реального імені, зафренжування реальних знайомих та реклама на ФБ прив'язують людину до землі, а лайки прив'язують людину до натовпу. Це вигідно місцевим олігархам, співвласникам землі та натовпу, які платять Цукербергу за нову ультрасучасну можливість прив'язувати до себе власні нації.

Але Цукерберг поки младоолігарх, він не має власного плану світоустрою і в основному слідує плану, якому його вчили у Гарварді, вотчині Рокфеллерів; у цьому сенсі він так само корумпований, як і більшість з нас.

Вотчина Цукерберга залежна від власників світової фінансової системи через контрольовані ними банки, уряди, релігійні, освітні, наукові та культурні, громадські інституції.

Борис. Ми розглядаємо соціальні сітки як певний технологічний засіб протидії корупції.

Юрій. Ви не подолаєте корупцію в соціальних мережах без створення своїх соціальних мереж.

Борис. Джерела корупції – спокуси незаконного збільшення добробуту. Надежда Горбачева, «Источник коррупции»: «Учреждение земского самоуправления во второй половине XIX века

стало знаковым событием в истории России. Значение земской реформы заключалось не только в том, что новое учреждение способствовало развитию хозяйства и инфраструктуры регионов, разрешению социальных проблем и противоречий, но и в том, что правительство признало необходимость привлечения общественности для рассмотрения этих вопросов и предоставило определённую самостоятельность в этом направлении. Министр финансов Сергей Юльевич Витте в конфиденциальной записке отмечал значение земства как «школы представительных учреждений». Решения, определяющие те или иные направления деятельности, хотя и ограниченные рамками Положения 1864 года, принимались в губернских земских собраниях и неизбежно зависели от корпуса гласных, а значит, от их мнений, компетенций, личного опыта и других факторов. Следовательно, личный состав собраний непосредственно влиял на то, какие проблемы поднимались и решались в земствах, каковы были взаимоотношения с губернскими властями и так далее. Гласные губернских земств играли важную роль в процессе принятия решений, определяли тенденции развития земского самоуправления. Земские депутаты имели различные интересы и мотивацию к участию в работе земств. Это могли быть политические резоны, когда гласный имел возможность воспользоваться земством как «трибуной» для трансляции своей гражданской позиции. Другие мотивы могли быть связаны с сословной, профессиональной и иной принадлежностью гласных, то есть со стремлением отстаивать разного рода корпоративные интересы. Одним из стимулов к земской деятельности могло выступать и стремление занять земскую должность, которая прямо или косвенно приводила к росту финансового благополучия. С одной стороны, земский депутат мог получать приличное по меркам второй половины XIX века жалованье, а с другой — появлялись соблазны незаконного увеличения благосостояния». З Вікіпедії: «Спокуса — те, що спокушає, особливо до зла. Терміни спокуса, спокушення можуть мати теж інші значення: стан коли особа спокушується чи заманюється до зла, вчинок спокушування чи випробовування, стан ментального конфлікту між небесними та пекельними впливами (за богослов'ям та за певних переконань). Спокушувати, в значенні дієслова, означає намагатися переконати (особу) вчинити неправду чи злодіяння, обіцяючи задоволення або користь. За словником синонімів Караванського «спокушувати» означає також вабити,

приваблювати, надити, принаджувати, манити, заманювати, підпускати бісиків кому, (надією) тішити; (на що) спонукувати, заохочувати. Традиційним спокусником вважається сатана. Сатана декілька разів невдало спокушав в Юдейській пустині Христа: «І сказав Він до учнів Своїх: Неможливо, щоб спокуси не мали прийти» (від Луки 17.1)».

Юрій. Навіщо цитувати таке довге? Згадайте Євангеліє, перше послання до Коринтян: «все мені можна, але не все корисне; все мені можна, але ніщо не має володіти мною». От формула боротьби з корупцією для християн. У нас, віруючих в найвищу цінність людину, формула ще коротша: віра в себе, вірність собі, володіння собою.

Борис. Добре. Не буду. Дійсно, потрібно переходити від цитування до конкретних дій.

Юрій. Like.

Борис. Вау! Ми одnodумці.

Юрій. :-)

Борис. Це витратний проект.

Юрій. То якщо буде бюджет на якісь технологічні речі, будемо конструювати ці технологічні речі.

Борис. Потрібно: - концепція, техзавдання, проект ... і т.д.

Юрій. У кого ви хочете фінансування отримати? Чому ви думаєте, що вони кинуть фінансувати тренсперенці інтернешнл, центр юа і т.п. і фінансуватимуть ваш проект? Або якщо це не ті, чому ви думаєте, що вони кинуть фінансування вестей і фінансуватимуть ваш проект? Без чіткої відповіді на ці питання все, що буде написано, буде написано впусту.

Борис. ТІ – грантоїди. Вони давно відмовились.

Юрій. Саме так. Грантоїд грантоїду конкурент перед спонсором. Ви ж хочете стати грантоїдом, ні? Інакше до кого ви звернетесь зі своїм проектом, техзавданням і пр..? До “народу”, тобто до олігархів (їх менеджерів-посередників), через всякі “спільнокошти”? Це те саме грантоїдство, тільки ще більш замасковане. Щоб подолати корупцію, потрібні не проекти чи техзавдання. Потрібне поширення проповіді віри в себе, вірності собі, володіння собою. Фінансовані олігархами (в т.ч. через “благодійництво”) “антикорупційні” корпорації тільки посилюють корупцію. Більше того, якщо ви просто хочете зібрати з простих наївних людей пожертви на боротьбу з корупцією за допомогою

створення “антикорупційної” корпорації на зразок кишенькових олігархічних, ви будете таким самим олігархом, тільки меншим по силі, в результаті ви будете десакралізовані конкурентами і знищені під предлогом, що ви нібито шахрай.

Борис. Ми звертаємось до спільноти, окремих суб’єктів, в даному випадку через соціальні мережі. Не відмовимось від партнерства, в т.ч. від державно-приватного.

Юрій. Отже, Ви будете “антикорупційну” корпорацію на основі олігархічних правил менеджменту. Прогнозую, що вийде ще одна олігархічна корпорація, яка поширює корупцію.

Борис. Які конкретно ризики? Дякуємо. Постскриптом: розділ “Ризики” - обов’язковий в будь-якому інвестпроекті.

Юрій. Головний ризик – що ви не знайдете спонсорів, бо велика конкуренція на ринку соціал-демократичного оказамилювання.

Борис. Так, це вагомий ризик.

Юрій. :-)

ДУШЕВНА ЛІТЕРАТУРА НА ОДЕЩИНІ

14-16 травня в Одесі за підтримки Державного комітету телебачення і радіомовлення України відбулася XVI Всеукраїнська виставка-форум «Українська книга на Одещині».

У виставці взяло участь і наше видавництво з новими душевними книгами, які викликають сталу увагу читацької публіки.

«Душа і сучасність» – збірка есеїв про душу від трьох десятків мислячих людей, що представляють різні релігії і навіть атеїзм, актуалізує поняття душі та душевні цінності в сучасному світі.

У книжці «Душевна релігія» зібрано Священне писання душевної релігії та інша богослужбова література релігійної віри в найвищу цінність людини – душевної релігії і вічного духовного руху творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою.

Видання призначене у допомогу віруючим, щоб одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, відправляти обряди душевної релігії, самотійно опановувати і розвивати віровчення, етику та організацію душевної релігії і відкрито виражати свої релігійні переконання, вільно поширювати душевну релігію. Також книжка буде корисна для всіх, хто цікавиться та бажає оволодіти душевною релігією.

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон і богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини / Упорядкував Хранитель віри Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність людини “Українська Душевна спільнота” Юрій Шеляженко. – Київ, 2015. – 124 с. – ISBN 978-617-7088-09-6.

У книжці зібрано Священне писання душевної релігії та інша богослужбова література релігійної віри в найвищу цінність людини, душевної релігії і вічного духовного руху творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою.

Віровчення, обряд та організація віруючих в найвищу цінність людини й святині релігійної ідентичності у сукупності складають традиційний устрій душевної релігії. У книжці “Душевна релігія” зібрано основні відомості про цей устрій.

Віровчення душевної релігії складається зі священного писання, морального закону та богословської науки, а також постійно розвивається у спілкуванні віруючих з людьми, включаючи й спілкування з Богом. Священне писання – це слово Боже, моральний закон вчить нас бути собою, а богословська наука допомагає пізнавати і освоювати все буття.

Обрядовість душевної релігії включає самостійні (наприклад, спілкування з Богом, посмішка) та спільні (наприклад, визначення добра і зла, релігійні свята) ритуали й обряди, що одушевлюють наше життя.

Організацією віруючих в душевній релігії є душевна спільнота (суверенна особистість), святинями релігійної ідентичності є символічні слова (наприклад, назва душевної релігії), зображення (наприклад, коло), дії (наприклад, жест благословення), які засвідчують людське володіння душевною релігією.

Моральний закон душевної релігії – це жива традиція самовдосконалення людини, звичаї та норми, які допомагають зрозуміти природу добра і зла та бути добром.

Богословська наука (теологія) душевної релігії – це дисципліна всеохоплюючого пізнання на основі слова Божого з метою систематизації, реалізації, удосконалення віровчення та устрою

душевної релігії і світогляду віруючих в найвищу цінність людини. Об'єктом пізнання у теології людини є все буття в цілому, єдність відчутного і уявного (універсальна реальність) з людиною в центрі буття як творчим мислителем та експериментатором. Окремими складовими цього комплексного об'єкту пізнання є історія душевної релігії, священне писання, суверенітет особистості (одноосібність), мораль душевної релігії, людина, душа, Бог, ідея, матерія, енергія, душевна спільнота, душевна мова (дужкова нотація), тощо. Основним методом пізнання у теології людини є креативний ідеалізм.

Основними галузями теології людини є догматика, історія та етика душевної релігії, а також наука одноосібності, що розвивається теологами як міжгалузева дисципліна універсального пізнання з метою переосмислення і використання усієї суми знань людства для розвитку душевної релігії. Місія цих галузей проста: догматика вчить, що людина є джерелом всіх цінностей; історія вчить, що весь час належить людині; етика вчить, що людина є добро; наука одноосібності вчить прирівнювати все буття до людини.

Для прийняття душевної релігії достатньо, щоб людина прочитала та зрозуміла формулу віровизнання і погодилася з нею. Згода із формулою віровизнання може бути засвідчена перед душевною спільнотою словами "Щиро сповідую душевну релігію". Окрім того, слід читати, а краще й поширювати Священне писання, яке також є фундаментальною складовою нашої релігійної ідентичності.

Сутність релігійної віри в найвищу цінність людини ми коротко пояснюємо собі та іншим формулою «Віра в себе. Вірність собі. Володіння собою». Гімн душевної релігії виконується на слова поезії «Повір».

Знаком нашого віросповідання є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття. Чистий аркуш душевності всередині й зовні цього кола демонструє єдність кожної людини з усім буттям, всеохопність та безмежність людини і людяність всього нескінченного буття.

Коло є не тільки графічним символом, але й жестом благословення. Ми описуємо рукою коло в повітрі, щоб продемонструвати свою добру волю і готовність думкою, словом і ділом спілкуватися з Богом в будь-яких обставинах та приймати всією душею даровані Богом висновки з думок, відповіді на висловлювання, наслідки своїх вчинків.

На початку цього ритуального руху гладимо долонею повітря, а в кінці піднімаємо долоню догори; можна здійснити цей ритуал як рухом правої руки за годинниковою стрілкою, так і рухом лівої руки проти годинникової стрілки. Можна також здійснювати цей ритуал подумки або в інший індивідуальний спосіб, як підказує творча уява.

На відміну від багатьох інших релігій у вірі в найвищу цінність людини Бог не вимагає від людини демонстрації формальної прив'язаності до нашої релігії, оскільки Бог знає, що в будь-якій добрій вірі людина по суті єдина з Богом. Наша релігійна ідентичність є багатогранною і включає в себе демонстрацію поваги до всіх релігій, пошук примирення та згоди всіх релігій і світських світоглядів (релігійний пацифізм). Можна бути віруючим в найвищу цінність людини і водночас бути християнином, мусульманином, буддистом, іудеєм, індуїстом, синтоїстом, кришнаїтом, бахаєм, тощо, та й навіть атеїстом. Ми віримо, що в ідеалі не ідеї і не інституції володіють людьми, а люди володіють ідеями та інституціями. Всі спільноти для нас є одушевленими, будь-яка група людей розглядається як одна людина, кожен віруючий знає: “Все людство є одна людина, моя душа, доля людства – моє щастя і моя відповідальність”.

ДУША І СУЧАСНІСТЬ

Душа і сучасність: діалог мислителів [есеї] / Упорядники І. Дмитрук, Ю. Шеляженко. – Київ: Шеляженко Ю.В., 2015. – 108 с. – (Спільний проект наукового порталу «Філософія і релігієзнавство» та релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність людини «Українська Душевна спільнота»). – ISBN 978-617-7088-07-2.

Збирати та публікувати роздуми людей про душу почав у 2012 році релігієзнавець, філософ та християнський богослов, шеф-редактор журналу «Апейрон +» Ігор Дмитрук. Через рік про цю ідею дізнався і з ентузіазмом її підтримав не християнин, засновник Української Душевної спільноти, проповідник релігійної віри в найвищу цінність людини, видавець і редактор релігійного бюлетеня «Ідеаліст» та журналу «Мораль» Юрій Шеляженко. До речі, ми знаємо, що крім християнства та релігії людяності у цій збірці представлені тексти прихильників інших релігій та світоглядів:

мусульманства, буддизму, атеїзму, навіть рідної української віри. Тобто, це така смачна суміш з різних поглядів на душу. З душею, виходить, дуже різні світогляди можна об'єднати! Оскільки вся збірка являє собою великий діалог на тему душі, природно, що і передмова до неї також утворилася з діалогу упорядників. Але перед тим, як відтворити цей діалог, заглянемо у майбутнє. Ми упевнені, що ця збірка ще далеко не закінчена. Тож ви можете надсилати нам свої нові есеї про душу, які будуть опубліковані в наступних виданнях цієї збірки. Насправді ми мріємо, що колись таке одкровенне і продумане есе напише кожна людина всесвіту. І ми будемо публікувати і публікувати ваші есе про душу з мінімальними літературними правками, радіючи служінню незліченним добрим людським душам.

Ігор Дмитрук:

Дана книга, іншими словами – збірка есе, писалася кілька років. Це колективний філософсько-релігійнознавчий нарис, у якому кожен читач знайде частинку своєї душі або своєї душевності. Недаремно ми назвали цю книгу «Душа і сучасність», адже немає нічого важливішого в людини за душу.

Багато людей кажуть, що вони не вірять у Бога і не вірять у душу. Тому що душу ми не можемо раціонально осмислити. До таких людей є питання: а для чого ми існуємо, якщо «немає душі»? Ми ж не звірі та не рослини, а дещо більше. Саме завдяки душі ми відрізняємося від інших істот на землі своєю добротою та неповторністю. Коли хтось з рідних чи друзів помирає, ми відчуваємо всередині себе якусь тривогу та невидимий плач. Це плаче наша душа, яку ми не бачимо, але завдяки їй ми живемо. Коли ми лишаємося на самоті, наша душа говорить нам, що робити і як робити.

Часто я чую такі слова: ти чи ти бездушний, малодушний або, навпаки, дуже душевний. Інколи люди кажуть один одному: у тебе нема душі, бо ти нелюд, звір, худоба. Але такі слова не є правдою. Душа є в усіх і вона існує вічно. Недаремно у різних філософіях та релігіях душу розуміють по-різному, але усі вірять, що душа існує.

Наприклад, у авраамічних релігіях душа потрапляє до раю чи пекла. Попадання душі до раю чи пекла залежить від праведності чи антилюдяності протягом життя на землі. У дхармічних релігіях душа перероджується, але коли душа протягом багатьох перероджень

удосконалюється, вона потрапляє у мокшу чи в нірвану.

Душа – невід’ємна частка нашого тіла, а точніше, це найважливіший орган людини. Так, ми його не бачимо, але завдяки йому ми живемо на землі та творимо. Також у концепціях різноманітних релігій іде боротьба між злими силами та добрими за душі людей. Тому що душа є частинкою того Абсолюта, якого ми по-різному називаємо та розуміємо. Душа є суттю людини та Бога, адже Бог є вселенською душею, бо він не має фізичної оболонки. Читаючи есе із нашої книги, ви побачите різноманітні інтерпретації душі та різні погляди. Але абсолютно усі автори збірки вірять у душу та душевність людини. Недаремно дана книга виходить за підтримки Юрія Шеляженка та його Української Душевної Спільноти – релігійної організації, подібної до церкви, яка найвище цінить людину та її душу. Концепція Шеляженка говорить, що душа є абсолютність людини і єдиним цілим з тілом.

Мені як християнину часто доводиться запитувати самого себе, а що зі мною буде після смерті. Де буде моя душа? Адже не завжди вдається жити згідно із заповідями Божими. Мого Бога, Ісуса Христа, який пролив свою кров на хресті та відкрив шлях нашим душам до Раю.

Я щиро дякую усім авторам за чудові есе і сподіваюся, що читачам сподобається наша спільна збірка. Вірте у Бога та рятуйте свої душі!

Юрій Шеляженко:

Я захопився ідеєю Ігоря Дмитрука видати збірку есеїв про душу і як видавець, і як віруючий в найвищу цінність людини. Адже в основі віровчення нашої релігії лежить поняття душі як досконалої, всеохоплюючої людини, ми здійснюємо обряди одушевлення та самоорганізуємося у душевні спільноти відповідно до власного Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини. Віра в найвищу цінність людини є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога – ідеалу людяності – через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Знаком нашого віросповідання є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття.

Ми віримо, що людина-душа освоює світ, вбачаючи у ньому своє віддзеркалення, стає рівною його необмеженій вічності, спілкується з людьми через торкання душ. Кажучи про душевну спільноту, ми розглядаємо себе як точку відліку, центр всесвіту, або,

за аналогією, душу- сонце, центр «сонячної системи» всього буття, навколо якого обертаються інші створені нами душі або, що те саме, з їхньої точки зору ми є створеними ними і обертаємося навколо них.

Душа також здійснює бажання, тільки для цього бажання мають бути досконалими, не зацикленими на чомусь конкретному, вони мають залишати простір для фантазії. Поясню, як це робиться. Філософія допомагає задумати бажане. Техніка допомагає досягти можливого. Право узгоджує бажане з можливим. А віра – особливо релігійна віра – творить чудеса, дивним чином робить бажане можливим навіть тоді, коли техніка безсила.

Я особливо вдячний панові Дмитруку за влучну характеристику, яку він дав нашій релігії в одній з публікацій на науковому порталі «Філософія і релігієзнавство»: «Ця релігія за основними ознаками є своєрідним релігійним пацифізмом». Для нас людина джерело всіх цінностей, які об'єднують все людство всесвіту, все найкраще в людських релігіях та світоглядно-етичних системах, альтернатива конфліктним ідентичностям розбрату.

Відповідно до настанов нашого віровчення, сповідуючи мою релігію, я маю поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утверджує цінність людини; це також означає, що релігійна віра в найвищу цінність людини заохочує об'єднання, послідовне чи то одночасне сповідання різних, на перший погляд, можливо, взаємозаперечних, однак з душевної точки зору, як ми віримо, завжди взаємозбагачуючих релігій і світоглядів, не виключаючи й світського гуманізму. Звісно, що у відношенні до матеріалістичного гуманізму ми особливим чином сприймаємо його цінності. Ми вважаємо, що будь-яка людина здатна усвідомити ідею людської всеохопності, згодна вона з нею чи ні. Якщо ця ідея заперечується, тоді стає ясно, що той, хто заперечує, узгоджує себе з усією повнотою буття шляхом заперечення. Тому ми вважаємо, що в перекладі з матеріалістичної мови заперечення на ідеалістичну мову згоди, з мови боротьби на мову творення усвідомлене заперечення ідеї людської всеохопності є просто-напросто своєрідним (нігілістичним) способом погодитися з цією ідеєю.

Душа для нас є досконалим початком усього, універсальною формулою буття, взятою Богом за основу у начертанні всього суцього, подібно до того, як автор починає творити з чистого аркуша.

Кажучи про душу, ми не зациклюємося на формулах власного віровчення, а пригадуємо все душевне, що тільки було створено

людиною з Божою допомогою. Прадавні казки, які ми чуємо з дитинства. Перший акт істинного самоствердження кожної людини, коли всі ми тими чи іншими словами висловлюємо собі та іншим, людству, всесвіту та вічності засадничий закон людської особистості: «Я – це я». Дарма що це тавтологія, головне – вона символізує нашу вірність собі, яка дорожча за будь-які асоціації з чимось зовнішнім, умовно відокремленим від себе.

Душа являється і у натхненних заспівах старого мудрого чарівника біля племінного вогнища найперших людей, у пророцтвах жерців давніх богів, але водночас і у викликах волі богів, кинутих святою людиною. Душа являється у сміливих словах давнього філософа: людина є мірою всіх речей. Душа висловлюється в клятвах про дружбу, в освідченнях у коханні, у всепроникливій цікавості та скептичній сумлінності дослідника та в наукових публікаціях.

Всеохопну душевність знаходимо у текстах, які лежать в основі масових релігій сучасного світу – християнства, ісламу та буддизму. У першій проповіді Будди про страждання від бажань та серединний шлях до подолання страждань у досконалому стані нірвани. У віщих снах пророка Мухамеда, його шляхетних помислах в усамітненні у печері Хіра та перших проголошених аятах Корану про спілкування з Богом через читання, настанових людині бути щедрою подібно до милостивого Бога. Душевність, захист права душі жити, бути відвертою, співчутливою та люблячою і не бути підкореною зверхнім ідолам гріхів, висловлюється і через десять заповідей, дарованих Богом Мойсею, і через нагірну проповідь Ісуса Христа.

Всі ці та безліч інших релігій та світобачень ми розглядаємо як грані однієї величної, прадавньої, споконвічної традиції, традиції людяності, традиції душевності. І це жива, мінлива традиція, як завдяки вірності людей своїй власній душі, так і завдяки тому, що ми звемо духом заперечення.

Кожна традиція містить в собі «дух заперечення» – ідею недосконалості всього нетрадиційного. Але «дух заперечення» справді відповідає традиції лише у тому разі, коли, заперечуючи нетрадиційне, заперечує також і традиційне та допомагає цим зберегти послідовність та животворність традиції. Адже непослідовність, лінощі, безумний догматизм, відсутність щирої віри у традицію та прагнення розвивати її, пізнаючи нетрадиційне та використовуючи його корисні якості – вбиває традицію. Постійне вбудовування нетрадиційного у світобудову своєї традиції є

неминучим шляхом розвитку будь-якої традиції, і цей розвиток не припиняється, поки традиція жива. У традиції індивідуального самовдосконалення людини проявом духу заперечення є скромність, поцінування простоти, незгода з ідентичностями та ієрархіями, ідеєю людської нерівності, незгода з будь-яким поділом на «своїх» та «чужих». У науковій традиції проявом духу заперечення є практицизм, повторюваність здобутих знань на власному досвіді кожного вченого. У філософській традиції проявом благородного сумніву є прагнення об'єктивності та недовіра до суб'єктивного. У Біблії, в книзі Буття читаємо, що Авраам бачив волю Божу в тому, щоб принести в жертву рідного сина, він зв'язав хлопця і навіть взяв ніж, але дух заперечення одушевився у формі Божого янгола і вимагав не піднімати руку на отрока. В ісламі мудра покора волі Аллаха нерозривно пов'язана із духом заперечення у формі пильного утримання від неправильного тлумачення і порушення його волі, уникнення одержимості джинами нестриманих почуттів. У буддизмі дух заперечення виявляється в застосуванні понять шуньяти (невичерпності) та анатману (несамостійності) до всіх дхарм (феноменів, форм, проявів стану дійсності), однакового заперечення і споживацтва, і аскетизму на вісімковому шляху до праведності, повноти нірвани, просвітленого стану мудрої людяності, зразком якого є стан будди. Традиція людської мови найкраще показує всеохопність людської душі, будь-якою людською мовою можна назвати все буття в цілому одним словом («всесвіт»). Від мови недалеко і до літератури. Тарас Шевченко писав: «Як небо блакитне, нема йому краю, так душі почину і краю немає».

ЧОМУ Я СТОЮ НА ПОЗИЦІЇ ІММОРАЛІЗМУ?

На рівні буденного спілкування про імморалізм можна почути зовсім небагато. Будь-які вчинки людської особистості ми здатні, як правило, оцінювати через їх моральність або аморальність. Ми кажемо: «людина вчинила дуже добре» або ж «вчинок цієї людини поганий», описуючи вчинок людини в негативному сенсі. І, звичайно, таку діалектику відкинути було б просто абсурдно.

Наше сприйняття у світлі змісту моральних категорій добра та зла – невід'ємна складова аналізу конкретної поведінки та дій. Однак не все і не завжди слід оцінювати з позицій добра та зла.

Окрім розуміння цих двох категорій, морального чи аморального, існує особлива життєва позиція, котра змінює людські уявлення про мораль та людську досконалість, звільняючи людину від стереотипів, лицемірства і усього, що, на думку більшості, вважається негативним в моральному сенсі.

Опираючись на мораль як антипод аморальності, більшість людей стверджує, що моральність є свого роду вершиною людської досконалості. Погляд з позицій імморалізму дозволяє нам побачити справжню досконалість в її істотній сутності.

Що ж таке імморалізм? І про яку досконалість йтиме мова?

Імморалізм – життєво-філософська позиція, що претендує на вихід за усталені рамки існуючих моральних понять та цінностей. Імморалізм не варто ототожнювати з аморалізмом – життєвою позицією, яка спеціально заперечує моральні норми і цінності.

Життя досить часто диктує своєрідну логіку, яка не вписується в усталені поняття добра і зла. Неможливо вирішувати життєві проблеми з використанням лише двох комбінацій; чорно-біле мислення продукує однобокість і категоричність, що далеко не завжди є дієвим критерієм при оцінці найрізноманітніших явищ, процесів, ситуацій, подій тощо.

Оскільки я є частиною суспільного механізму, то хотів би зрозуміти свою глибинну сутність на рівні взаємозв'язку з іншими суб'єктами, не заперечуючи своєї суб'єктивності і не зазіхаючи на їхню автономність, яка (як і моя) є об'єктивною реальністю.

Бути «білою вороною» не означає протиставляти себе іншим, а навпаки – відчувати та проявляти свою самобутність в органічній єдності зі світом, не порушуючи балансу протилежностей, завдяки якому тільки й можливі характерні особливості кожного з нас.

Чому форми людського самовираження завжди повинні вписуватися в традиційні уявлення, завчасно сконструйовані схеми чи стереотипні постулати? Невже незвичне і самобутнє назавжди приречене бути в опозиції, викликати підозру і ненависть, що може запустити механізм взаємознищення? Адже мої принципи, переконання, оцінки, вірування можуть виходити за усталені норми і, разом з тим, вписуватися в розмаїття віковичних традицій, соціальних стандартів, канонічних поглядів, догматів.

Імморалізм не заперечує (як дехто вважає) загальноприйнятих моральних цінностей і не робить їм виклику з метою знищення. Вихід за усталені рамки традиційно-моральної площини не означає

автоматичного попадання на територію аморалізму. Будь-яка людина потенційно спроможна здійснити щось самодостатнє, яке не буде вписуватися в схему морального чи аморального, добра чи зла. Це може бути як ситуативним проявом індивідуального буття, так і життєво-перманентним явищем.

Що ж таке імморалізм у моїй інтерпретації? Почнемо з того, що людина у пізнавальному вимірі буття здатна оцінювати будь-що, виокремлюючи конкретні властивості чи якості, до того ж часто несуттєві. Вже стало філософською традицією поділяти розмаїття світу на об'єктивне і суб'єктивне, прекрасне і потворне, правильне і неправильне, добро і зло, старе і нове тощо. Така дихотомічна картина має право на існування, але вона завчасно програшна, коли мова йде про динамічну характеристику процесів, предметів чи явищ, де сутнісні начала не вписуються у звичну парадигму. Саме такі характеристики руйнують стереотипи, викликають негативну реакцію, породжують суперечки, які, на жаль, нерідко закінчуються конфліктами. Цього, мабуть, не повинно бути, адже те, що не подобається одному чи більшості, далеко не означає, що воно є поганим, або ж не має права на існування. Важливо не примітизувати процеси реального буття в їх динамічній залежності і не абсолютизувати часткових проявів.

Будь-які схеми, концепції, визначення, судження у певному розумінні є теоретичною абстракцією, оскільки вони ніколи не зможуть підмінити «оригінал», і тим самим відбутися на рівні його іманентних характеристик. Коли я кажу «смачне яблуко», «велике яблуко», або ж «яблуко червоне», то узагальненим терміном з точки зору формальної логіки є поняття «яблуко». А що у цьому яблуці об'єктивніше: його колір, смак, форма чи величина? Такий поділ не вписується в палітру суб'єктивного світовідчуття, обмежує форми самовираження, продукує примітивні стереотипи.

Людина, яка хоче змінити себе в кращий бік, інколи каже: «Буду кращим з понеділка» (ніби понеділок чимось відрізняється від інших днів, наприклад, неділі чи суботи). Результатом таких самонаказів часто є старий «сценарій» зі старими звичками. Недосконалість моральної свідомості людини не є підставою втискувати себе в жорсткі рамки дозволеного чи недозволеного. Категоричне мислення не завжди є надійним помічником в оціночних судженнях.

Оцінка з позицій добра і зла передбачає: а) оцінку самого себе; б) оцінку зі сторони суспільства, окремих індивідів.

А хто ж тоді людина є насправді без самооцінки та без оцінки зі сторони інших людей? Важко відповісти. У свій час християнська теологія намагалася пояснити цю проблему, і, на мій погляд, їй це вдавалося. Візьмемо, наприклад, перших людей за біблійною концепцією – Адама і Єву, які перебували у сфері імморальної досконалості, в якій, мабуть, перебуває Бог. Не знаючи добра і зла, вони володіли всім. Пізнавши добро і зло – втратили все. Тому, навіть обираючи добро, я намагаюсь осмислити себе поза добром, адже «граючись» з ним, людина часто лукавить та лицемірить. В такий спосіб людина майже щоразу постає на його території чудовим актором театру під іменем життя.

Робінзон Крузо, головний герой роману Даніеля Дефо, потрапивши на безлюдний острів, почав обмірковувати моральний аспект становища, в якому він опинився, і виклав хід думок у своєму щоденнику. Аналізуючи «зло», він пише: «Мене закинуло на жадливий безлюдний острів, і в мене немає ніякої надії визволитись. Я відділений і відокремлений від усього світу на горі й поневіряння. Я осторонь від усіх людей; я самотник, вигнанець із людського суспільства». А «добро» у нього характеризується так: «Але я не вмер з голоду й не загинув у цьому пустинному місці, де людині немає з чого жити... Але я потрапив на острів, де не видно таких хижих звірів, як на берегах Африки... Але Бог чудесно пригнав наш корабель так близько до берега... маю змогу постачати собі все аж до кінця свого життя». Не знаю, кого мав на увазі всесвітньо відомий Даніель Дефо в особі героя роману. Проте, читаючи його геніальний твір, часто вбачаєш у собі того самого Робінзона і вже не на безлюдному острові, а в соціальному оточенні.

Реальні обставини досить часто підштовхують людину до переосмислення своєї сутності, свого призначення. Для пересічної людини зміст моральних категорій, що зафіксовані в щоденнику Робінзона як «зло» і «добро», будуть здаватися «неповноцінними», тому що такій людині, з її меркантильними потребами і часто ілюзорною уявою про добро, здається замало просто жити (чи вижити, не померши з голоду), вона ненаситно бажає більшого, як правило, не розуміючи свого трагізму. Вона не бажає задовольнитися постачанням собі необхідних ресурсів до кінця свого життя, вона, як правило, бажає і надлишку («щоб через верх лилося»). Зла, описаного вище, звісно, також не забажає. Хоча для декого воно (як прообраз) і є справжнім благом, оскільки дає можливість поспілкуватись із

самим собою, розпитати самого себе про найголовніше, переосмислити пройдене, відчути вічність у життєвій ситуативності тощо.

Розкриваючи сутність імморалістичного світосприйняття, слід «зачепити» проблему багатства духовного світу людини в його своєрідній субстанції як результату проекції спілкування зі своїм «Я».

Нині є небаченою дивиною людина, що крокує вулицею після закінчення робочого дня додому і щось пошепки говорить про себе.

Можливо, як зазначає сучасна психологія, це комплекс, що виробився в процесі замкненості людини в самій собі. Думаю, що частково таке пояснення є слушним. Проте подібне явище ні в якому разі не зводиться до певної психічної патології.

Цим пронизаний глибокий досвід Сходу: від індійських жерців та аскетів, закінчуючи простими людьми, в очах яких подібні індивіди викликали велику повагу.

Для спілкування з друзями, родичами, співробітниками, сусідами, як правило, знаходимо час, чого не можна сказати про спілкування з собою, зі своїм глибинним «я». Та коли наш внутрішній світ є достатньо багатим, таке спілкування стає потребою, вкрай необхідною умовою самопізнання.

Осягнути свою сутність без процесу самопізнання (діалогу зі своїм «я») практично неможливо. На жаль, екстравертна орієнтація стала чеснотою традиційної моралі, домінантою системи пропаганди, ідеологічних кліше, “правильного” мистецтва і т. п.

Яскраво інтровертний індивід майже завжди сприймається дивакуватим, він викликає підозру, нездоровий інтерес. Хоча насправді особа, яка вступила в діалог зі своїм «я», «інфікована» не лише пошуками сенсо-життєвих орієнтацій, але й, насамперед, бажанням досягти внутрішнього комфорту на рівні душевної рівноваги та гармонії. При цьому виключається лише одне: досягати власної мети за рахунок інших (як життєвий принцип!), оскільки це є свідченням несамодостатності, збідненості душі.

Здійснюючи процес внутрішнього діалогу, я намагаюся якомога краще підготуватися, тому що важливим аспектом у цьому процесі постає результат мого спілкування, а саме: чи буде задоволений при цьому мій внутрішній «опонент». Основне у такій комунікації – відсутність сторонніх чинників, які відволікатимуть і заважатимуть досягнути бажаного результату. У цьому контексті мене захоплює творчість китайського поета Лі Бо (701-762), який зрозумів сенс свого

життя, своє призначення у діалозі з собою, живучи у горах. Людині, у якої відсутнє бажання зануритись у себе, дуже важко осмислити сенс китайської поезії. Спосіб життя Лі Бо – це небайдуже й мовчазне спілкування з природою на рівні усамітнення. Для нього стали дорогоцінними дивні обриси гір, таємниче сяйво місяця, шум вітру. На запитання, чому він обрав такий шлях, поет відповів:

Я усміхнувся та промовчав,
Ну що тут говорити!
З дерев опали пелюстки
Пливуть у далечі – безвісті, –
В новий, у зовсім інший світ,
Байдужі до людського!

Мені близькі поетичні образи й світовідчуття великого поета, бо сам прагну подібного.

Багато із видатних людей шукали натхнення і сенс життя в усамітненні. Серед них – Джон Грифіт (справжнє ім'я Джека Лондона), який у пориві своєї творчості мріяв покинути все та оселитися на Гавайських островах, ближче до океану, тропічних лісів і скель, щоб бути серед природи і разом з нею вести найщиріший діалог із собою. Та, на привеликий жаль, як свідчить його біографія, реалізація цієї мрії постійно відкладалась і не збулася. Таких прикладів є чимало у житті видатних людей; досить згадати поетів світового масштабу: Роберта Бернса, Пауля Целана, Гійома Аполлінера та багатьох інших.

Навіть коли задуми внаслідок певних обставин не збуваються, це не відриває людину від можливості проникнути в глибини своєї душі, поглибити діалог зі своїм внутрішнім “я”. У такому діалозі є два свідки – ти і Бог. Це іноді називають таємною бесідою з Богом, і вона може постати як своєрідна форма молитви, що не вписується у церковний канон.

Процес спілкування з собою може набувати різних форм, залежно від настрою, стимулюючих факторів, бажань, потреб, самопочуття тощо. Особисто у мене внутрішній діалог досить часто відбувається на ґрунті тематики, яка стимулює мої душевні пориви заради позбавлення стереотипів буденності. Психологи стверджують, що таке спілкування виконує терапевтичну функцію на рівні душевного самозаспокоєння.

МОРАЛЬ

Узагальнюючи проблему діалогу зі своїм “я”, можна зробити резюме у формі запропонованої таблиці:

I	Вступна частина	Готуюся до спілкування, аналізуючи поставлені завдання.
II	Основна частина	Спілкуюся з собою, розуміючи себе як частинку Всесвіту, учасника глобальних життєвих процесів; гармонізую свій внутрішній світ, визнаю його особливість.
III	Заключна частина	Отримую моральне задоволення від діалогу зі своїм «я»; моя душа умиротворена серед буденної метушні.
IV	Результат	Отримавши позитивну енергетику, готовий поділитися нею з іншими і використати в ролі стимулюючого фактора саморозвитку (не забуваймо, що енергетичне начало є не лише надбанням людини, воно притаманне практично усім проявам життя, є основою Всесвіту).

Занурення в своє «я» на основі діалогу є необхідною умовою самопізнання, що визначає сутність та доцільність імморалізму як індивідуального прояву життєдіяльності. Завдяки подібній практиці кожен може розкрити свої неповторні і самобутні начала, отримати перемогу над негативними проявами свого «я», персоніфікувати стиль поведінки і форми самовираження.

Імморалізм дозволяє знайти своє обличчя, уникнути репродукування знеособлених звичок, консервативності поглядів і переконань, позбутися догматичного мислення.

Імморалізм є прекрасним руйнівником лицемірства, брехні, самообману, подвійної моралі. Він, мабуть, є тією субстанцією, якою володіє сам Бог. Адже навіть християнське богослов'я доводить, що опис божественного через ознаки моральних категорій не розкривають його сутності. Але, щоб стати «по той бік добра і зла», людині потрібно одне – бути Особистістю. І насамкінець слід додати, що імморалізм – не самоціль, а лише засіб самовдосконалення, осмислення своєї божественної сутності.

Євгеній РАСПОПОВ, богослов, головний редактор журналу «Апейрон+», член Товариства Українських Філософів і Релігієзнавців.

ТРИ ПРИЧИНИ ОВОЛОДІТИ ДУШЕВНОЮ РЕЛІГІЄЮ

Щиро сповідую душевну релігію.

Великодушні добродії, час для короткої проповіді на тему: три причини оволодіти душевною релігією.

Перша причина – це **мир в душі**.

Ми живемо в обставинах, коли насильство руйнує людяність. Є спокуса вирішувати проблеми насильством і є страх стати жертвою насильства. Але насильство — це зло. Хто чинить насильство, ті принижують себе. Приниження людини є зло, утвердження найвищої цінності людини — добро. Зло є обмеженим, добро безмежне, тому добро завжди долає зло. Усвідомлення цього дає мир в душі.

Друга причина оволодіти душевною релігією – **щедрість Бога**.

Ми живемо у злиднях та безладі, конфліктуємо за жалюгідні копійки та сподіваємося, що хтось подарує нам порядок. Але моральний закон, даний Богом, вимагає від нас самостійного впорядкування свого життя. У душевній релігії ми даємо слово бути кращими і самовдосконалюватися. Коли ми тримаємо слово перед Богом, чесне слово стає дорожчим за будь-які гроші. Бог відповідає на наші думки і на наші дії. Бог відповідає добром на добро, і завдяки щедрості Бога наша добра воля приносить нам добробут.

Третя причина оволодіти душевною релігією – **революція честі**.

Наше життя постійно міняється, але ми бачимо, що нам обіцяють все, що хочеш, в обмін на повне самозречення. Це брехня і безчестя. Не можна задовольнити всі бажання і не можна повністю зректися себе. Революція честі полягає у тому, що кожна людина остаточно вирішує: вся влада наді мною належить мені. Віра в себе, вірність собі, володіння собою дозволяють нам творити Бога як людський ідеал і дієво прагнути досконалості, але не обманювати себе, ніби ми її вже досягли. Ідеальним є нескінченний душевний рух.

Великодушні добродії, бажаю вам знайти свій мир в душі, пізнати щедрість Бога, здійснити революцію честі.

Щиро сповідую душевну релігію.

РОЗШИРЮЄТЬСЯ МЕРЕЖА ІНСТИТУЦІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

22 та 23 червня у Києві відбулися загальні збори віруючих в найвищу цінність людини, на яких було прийнято рішення створити без повідомлення державних органів релігійні громади душевної релігії в Печерському та Шевченківському районах столиці.

24 червня ці релігійні громади провели релігійну конференцію і прийняли статут Релігійного центру віруючих в найвищу цінність людини – Душевної спільноти, хранителем віри якого обрано Юрія Шеляженка. Статут релігійного центру подано до Міністерства культури України для державної реєстрації.

Релігійне об'єднання «Релігійне об'єднання віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота» утворене з метою задоволення релігійних потреб громадян сповідувати і поширювати релігійну віру в найвищу цінність людини (душевну релігію) відповідно до традиційного устрою душевної релігії у спільній релігійній діяльності релігійних організацій віруючих в найвищу цінність людини та їх об'єднання у душевну спільноту душевних спільнот відповідно до віровчення душевної релігії та законодавства України. До складу релігійного об'єднання можуть входити такі релігійні організації (учасники релігійного об'єднання): релігійний центр, релігійні громади, місії, монастирі, релігійні братства, духовні навчальні заклади. Релігійні організації, що входять до складу релігійного об'єднання, вважаються душевними спільнотами, їх керівники є хранителями віри, їх персонал є священнослужителями (хранителі віри, проповідники) та учасниками душевних спільнот. Релігійний центр представляє релігійне об'єднання, керує його релігійною діяльністю, організує релігійні конференції. Релігійні громади релігійного об'єднання є місцевими релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що утворюються віруючими і визнають свою підлеглість релігійному центру в організаційних та віросповідних питаннях. Монастирі є релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що реалізують благословення на добробут та співпрацю, фонд душевної енергії. Релігійні братства є релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що реалізують благословення на добродієсне життя та духовні ініціативи. Місії створюються релігійним центром з метою поширення віри в найвищу цінність людини. Духовні навчальні заклади створюються

релігійним центром для підготовки священнослужителів (хранителів віри, проповідників) та учасників душевних спільнот за спеціальностями, необхідними для здійснення релігійної діяльності.

В Україні діє Інститут душевної релігії – громадська організація, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

У 2010 р. Міністерством юстиції України було зареєстровано релігійний журнал "Мораль", а у 2012 р. Державною реєстраційною службою України було зареєстровано релігійний бюлетень "Ідеаліст", цільовим призначенням яких, відповідно до свідоцтв про державну реєстрацію, є проповідь релігійної віри в найвищу цінність людини.

(((((

я слово в дужках і за ними

є сенс у дужок вони рими

я крок

я дорога

я дію

є відповіді

є слово бога

є в кожній душі дар пророка

ISSN 2305-574X

9

772305 574005

22015

